

Pěnkava hned spustila árii a zvonek se k ní přidal. Skřítkovi se líbil ptačí um, ale pomoci neuměl. „Je mi líto. Umím čarovat jenom tak, aby kvítí kvetlo do krásy.“

„A nevíš, kdo by takové čáry uměl?“ pípl zvonek.

„Já, já bych možná věděl,“ osmělil se bojínek. Vzápětí se zalekl své smělosti a otřásl se strachy.

„Kdo? Kdo umí čarovat?“ vyzvídal skřítek. Bojínek se však zase bál, strachy umkl.

Kdo je tím čarodějem, který dokáže z bázně vyčarovat klid, Floriánek poznal vzápětí. Na louku se přihnal vítr. Počechral ustrašené trávě listy. Bojínek se přestal bál.

„Větre, vidím, že s bojínkem dokážeš velká kouzla. Umíš překouzlit ptačí noty na květinová semínka?“ zeptal se Floriánek.

„Fíí. To neumím. To dokáže jen sluníčko. Dejte mi své noty, já je k němu zanesu.“

Zvonek cinkavě zazpíval, pěnkava jásavě zapěla. Větrík všechny ptačí trylky pochytil do větrných dlaní.

Fíí fjú fíí. Vyletěl s nimi do výšky. Když byl dost vysoko, rozevřel dlaně a foukl noty ke sluníčku. Sluníčko začalo do not cvrkat. Nota, které se dotklo, se ihned proměnila v semínko. To spadlo na louku. Teď byla řada na Floriánkovi, aby semínka přiměl k růstu a kvetení.

